

viga. Kõrgeimale tipule aetud kära ja müra järele nõrgameelse väetid ja kõhnad helid kostavad nii lootusetult, lõpetades haletseva ennustusega väga mõjukalt selle haarava pildi.

9. Granovitaja palata Kremli. Bojaarid peavad nõu, kuidas karistada Vale-Dimitrit — kui ta vangi võetud. Tuleb Šuiski ja kirjeldab tsaari kurba seisukorda, kes aga siiski ilmub nõupidamisele. Šuiski teatab Pimenist, kes jutustab kellestki pimedast, kellele end tapetud tsareeviõhku ilmutanud käskides minna palvetama oma hauale Ugličis, mis peale pime saanud nägijaks. Borisi valdab nõrkus. Ta nõuab mungakuube ja tahab minna kloostri. Oma noorele pojale ta annab üle valitsuse ja heidab varsti pärast seda hinge.

Bojaaride nõupidamine omas kohmakas humoristlikkuses on tabavalt kujutatud. Šuiski jutustuses meelehaigest Borisist ja tema hallutsinatsioonidest on võrratut piltilikkust ja silmakirjalikkust ühtlasi, mis hästi iseloomustab Šuiskit. Mõjuv on Borisi ilmumine sama, kajana korratud hüüdega, „kao, kao mu laps“, mida just tarvitab Šuiski. Murtult, nukralt kõlavad Borisi repliigid sealt peale, kus ta märkusele tuleb. Pimen ilmub tolle motiivi saatel, mida kuulsime kolmandas pildis, kui ta tuletas meele oma nooruspäivi. Ta jutustus on vaikne ja lihtne, täis vääramatut usku. Borisi surmaeelne kõnelus pojaga on võrratu liigutav ja hinge tungiv. Matusekellad ja liginevate munkade ühetooniline koor vanas kirikumuusika laadis hoovavad otse õudust ja sureva Borisi viimne hüüd „te tsaar ma veel“, on vapustav oma dramaatilisuses. Orkester vaikselt kustub ühel fraasil Borisi monoloogist viiendast pildist: „Küll asjata on targad ennustand mu riigil pikka iga, rahu päevi“.